N° 84. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 12 Julij.

[D]e uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven [20] Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

[...] van de Tweede Kamer iets voor het land [...] of verwacht, heeft met gespannen ver[wa]chting den uitslag der verkiezingen verbeid. [De] verschillende leden, wier goud dit jaar op [nie]uw in den smeltkroes der Provinciale Staten [is] worden beproefd, zijn, gedurende vele dagen, een onderwerp van veler gesprekken, een [onde]rwerp van veler beoordeeling, een stof voor [vee]le artikels geweest. En toch, zoo als wij het [v]oorzagen, de meesten der beoordeelden en veroordeelden hebben zich over de beleefdheid der Provinciale Staten niet te beklagen gehad en zich [n]iet misrekend, toen zij, in het vertrouwen op [d]ie beleefdheid, zich aan eene nieuwe stemming [bl]oot gaven. Slechts in Noord-Braband en Limburg vonden een paar heeren zwarigheid en zullen, zoo ze dezen winter weêr eens de hofstad [w]illen gaan zien, het ditmaal op eigen kosten [m]oeten doen. In hunne plaats koos men twee [le]den, die ons onbekend zijn maar van wie de [pu]blieke opinie wél schijnt te spreken. Een dier [e]enige mannen, op wie de geheele natie wees, [w]anneer men in vorige jaren vroeg wie men dan [we]l tot vertegenwoordigers wilde hebben, werd [doo]r Gelderland voor de Tweede Kamer bestemd; [een] ander, niet minder voor bekwaam en onafhankelijk bekend, had in Zuid-Holland bijna den [he]er VAN RIJCKEVORSEL uit den zadel geligt.

Schoon wij gelooven dat de Tweede Kamer zich [v]oor het oogenblik op genade en ongenade heeft [o]vergegeven en wij zelfs van hare uitstekendste [l]eden en van den ingang die hunne taal er moge vinden weinig verwachting hebben voor het welzijn des lands (tenzij men den moed had, door [a]lles te weigeren de spaak in het rad te steken [e]n de regering te dwingen — en die tijd is nog [v]erre) stellen toch ook wij in den afloop dier [ste]mmingen belang en wel om twee redenen.

Vooreerst beschouwen wij de Provinciale Sta[te]n als ligchamen, tot welke de stem der publieke opinie al zeer laat doordringt; wier leden als [i]n zelve optimisten en conservatieven zijn, om[d]at ze meestal oud en rijk zijn; twee uitmun[te]nde redenen om den maatschappelijken toestand [dr]agelijk te vinden, of althans niet ondragelijk [g]enoeg om tot hervorming en verandering de han[de]n aan den ploeg te slaan. Wanneer dan nu [z]elfs tot die aristocratische vergaderingen de roep[s]tem om hervorming doorklinkt, dan zien wij [d]aarin het onloochenbaar bewijs, dat die stem [in]gang gevonden heeft bij het Nederlandsche volk, [d]at die behoefte daar levendig gevoeld wordt.

Bij een gegeven graad van liberaliteit in de [P]rovinciale Staten, wordt het ligt te gissen welken graad de stemming des volks bereikt hebbe: [ze]ker een' veel hoogeren. In de behoefte, die bij [d]e Staten gevoeld wordt, om mannen als THORBECKE, DE KEMPENAAR en DONKER CURTIUS in de Tweede Kamer te zien, zien wij dus een ver[h]eugend bewijs dat zich bij het volk vrijzinnige beginselen en begeerten beginnen te ontwikkelen.

Nog om een tweede rede is ons de keuze van [v]rijzinnige leden wenschelijk. Het beginsel en [d]e persoon die het verdedigd zijn bij ons, al[th]ans in de oogen der publieke opinie, niet zoo [a]fgescheiden als zij behoorden. Wantrouwen is [i]n dat opzigt bij onze natie karakteristiek. Niet [sl]echts wil men in elke brochure, in ieder dag[bl]ad waarin op hervorming en verandering wordt [aan]gedrongen, het werk van ambtenzoekers en [plaa]tsenbejagers zien; maar men gaat verder, men neemt die veronderstelde bedoeling des schrijvers op als een bewijs tegen de stellingen die hij verdedigt. En heeft men op geen zijner feiten iets af te dingen, tegen geen zijner argumenten iets over te stellen, dan redt men zich er meê: *de man zoekt een postje.*

Dat onredelijk veroordeel tegen de oppositie, dat vooreerst meestal ongegrond is en ten tweede, zoo het gegrond ware, nog niets zou toe- of afdoen aan de waarheid harer sustenuën, heeft aan de liberale beginselen en haren vooruitgang in ons land veel nadeel en afbreuk gedaan, en daarom achten wij het gelukkig, wanneer de stem die vaak wordt voorbijgegaan zoolang ze alleen spreekt uit de voortbrengselen der drukpers, ook in de vergaderzaal der Tweede Kamer weerklinkt uit den mond van mannen, wier onkreukbaarheid en goede trouw door het geheele land erkend is, en die nog spreken, nadat zij het doel bereikt hebben, dat, naar het oordeel der menigte, de drijfveer der oppositie uitmaakt.

Maar hoogere waarde hechten wij ook aan eene liberale bezetting der ledige plaatsen in de Kamer niet. Zoo lang zij gekozen worden als thans, blijft het eene toevalligheid als hare denkwijze instemt met den geest des volks, maar kan nooit geacht worden dien geest uit te drukken, dat volk te vertegenwoordigen.

Dat openbaar valsche beginsel waarop hare zamenstelling rust, ontneemt haar dan ook alle veerkracht en geeft der regering de handen vrij, wanneer zij hare stem wil miskennen, hare werking verlammen. Ten gevolge van ons filtrerend kiesstelsel heeft het eene collegie geen andere steun dan het andere; het grootsche en breede voetstuk waarop de vertegenwoordiging rusten moet, HET VOLK, ontbreekt.

Eene vraag: in hare laatste zitting heeft de Kamer den Minister ingewilligd wat hij ingewilligd, vergeven wat hij vergeven wilde zien; zij heeft hem geld, veel geld verschaft en hem daarmeê laten omspringen naar hem lustte. En toch: de meerderheid der Kamer verlangde hervorming onzer instellingen; zij verklaarde dit van den aanvang af; alleen gehoorzaamden zij aan het noodlottig denkbeeld dat de staatkundige maatregelen op de finantieele moesten wachten en daaraan ondergeschikt waren. Hoe het zij: bij die dwaling profiteerde de regering; zoo er ooit een votum van vertrouwen gegeven werd, gaf men het den tegenwoordigen Minister van Finantien. En nu het geld gegeven is en de Kamer bijna eenparig aandringt op vervulling van het verlangen dat men zich bij elke conversie als voorwaarde had gedacht, wat doet de Minister?

Zoodra de laatste financiele wet is aangenomen, de laatste vrijwaring en inwilliging is verkregen, worden met eene vleijende aanspraak en diepe buiging, zonder een enkel antwoord op den algemeenen eisch, de Kamers gesloten en de heeren naar huis gestuurd.

Eene dergelijke behandeling is overmoedig, al geldt zij ook slechts eene vertegenwoordiging der Provinciale Staten; maar zou de Minister die gewaagd hebben tegen eene vertegenwoordiging des volks, tegen eene vergadering die haren lastbrief niet ontvangen had van eene inschikkelijke en onverschillige aristocratie, maar wier leden hunne zending verschuldigd waren aan den wil der Nederlandsche natie?

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Een ooggetuige verhaalt, dat hij den 1. dezer bij Laach een buitengewoon natuurverschijnsel heeft waargenomen. 's Morgens, te half vijf uur, steeg het meer, bij schoon en rustig weder, eensklaps buitengemeen hoog, en in hetzelfde oogenblik daalde hetzelve nog meer, zoodat nog nimmer geziene afgronden eensklaps waargenomen werden. Tevens hoorde men een donderend geluid, verhief zich eene verstikkende lucht, werden verscheidene boomen uit den grond gerukt, en zag men op het meer eene menigte doode visschen en vogels drijven. Dit alles was het werk van een oogenblik.

ENGELAND.

— De *Sun* openbaart in een zijner n[os]. de Engelsche methode om brieven te openen en weder te verzegelen. Ouwels worden losgeweekt; is echter de brief toegelakt, dan legt men denzelven op een klein aanbeeld, op het lak een dun plaatje zuiver lood, waarop men met een hamer een slag doet. Hierdoor bekomt men een afdruk van het zegel, hetgeen men gebruikt, om den brief na de lezing op nieuw te verzegelen, nadat men het lak voorzigtig stuk voor stuk heeft weggenomen.

— Op het eiland Dominica hebben onder de Negerbevolking ernstige onlusten plaats gehad, tot welke aanleiding gegeven heeft, de telling die den 3. Junij een aanvang zou nemen, en waarin de Negers een begin van het herstel der slavernij meenden te zien. In de omstreken van de stad van *Roseau*, is de woeling, na het aflezen van de krijgswet, spoedig door de aanwezige militaire magt bedwongen geworden: maar in de meer afgelegen streken van het eiland, waar het aan genoegzame magt ontbrak, heeft het gemeen voortgewoed en verscheiden huizen onder den voet gehaald. Ten laatste is ook daar militaire magt aangerukt en zijn de muiters toen ook spoedig uit een gedreven. Er is een honderdtal van hen gearresteerd, hetwelk verwacht te regt te zullen staan.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 6. Julij. Een herbergier te Mâcon heeft een vreemd bewijs van liefde voor zijne dochter gegeven. Zijne dochter had het ongeluk goed op te groeijen, en daar hij niet rijk was, meende hij, dat hare schoonheid haar tot verderf zou leiden. Den 15. Junij vertrok hij met haar naar Port-de-Vaux, en voer met een schuitje de Saône over. In het midden der rivier wierp hij zijne dochter over boord en sprong er bij, om haar onder water te houden en te verdrinken. Zij werden door de schippers gered; de dochter naar het hospitaal en de af te bekommerde vader naar de gevangenis gebragt.

— Volgens berigten uit Algiers, had aldaar den 26. Junij, 's avonds ten 7 ure, een geweldige brand gewoed. Dezelve was ontstaan in de gaarkeuken van een jood die zijn vuur voor een oogenblik verlatende, niet had gedacht, dat het in zijn baksel slaan, en alzoo het hout dat zich daarbij bevond in brand steken zou, en dit is ongelukkigerwijze gebeurd. Men schat de schade door dezen brand veroorzaakt op 600,000 fr., er bevonden zich in het kampement, dat door de vlammen is aangetast voor een millioen 500 duizend fr. aan militaire goederen, waarvan twee derden zijn gered.

— Men spreekt er van, om onze geheele kavalerie in Afrika met dragondergeweren te voorzien. Tevens is er sprake van eene nieuwe uniform, waarmede bij het 5[de] reg. linie troepen te Versailles en bij eenige regementen te Parijs in garnizoen, reeds eenige proeven worden genomen. Hetzelve bestaat in een wijden rok met schootsvellen, zoo als men dezelve nog wel bij eenige invaliden vindt.

— Den 29. Junij, omstreeks 11 ure des avonds, stortte een verbazend stuk van eene rots naar beneden en verpletterde de geheele familie eenes pachters, welke een in die rots uitgehouwen kelder bewoonde. Vijf personen, de vader, de moeder en drie kinderen verloren het leven. Het vee, dat zich in een aan den kelder grenzenden stal bevond, bleef onbeschadigd. De ingestorte rots vormde een gewelf over hetzelve.

— Een koffijhuisknecht *Baptiste J.* heeft een klein huis en een stukje land geërfd, hetwelk aan de voormalige verblijfplaats der familie *Maurepas* te Versailles grenst. Terwijl hij op zijn eigendom aan het graven was, ontdekte hij eene verborgene plaats, waarin zich eene belangrijke menigte goudstukken met de beeldtenis van *Lodewyk XVI* en andere voorwerpen van groote waarde, als vazen, gouden en zilveren couverts bevonden, welke daar, tijdens de emigratie in 1793, schenen geborgen te zijn. De eerlijke vinder, hoewel hij vader van een talrijk huisgezin is, heeft aanstonds dezen schat, dien hij zich zoo ligt had kunnen toeëigenen, op de mairie gedeponeerd. Er zal aan de belanghebbende personen eene oproeping geschieden.

— Een brief uit Akaroa in Nieuw-Zeeland van den 28. Januarij ll., geeft het volgende berigt van het rampzalig lot van dertig Engelschen, die aldaar in handen der menschen-eters vervallen zijn.

» Op het ontvangen van dezen brief, zal het u waarschijnlijk reeds bekend zijn, dat de Mahouris, een der

stammen van Nieuw-Zeeland, dertig Engelschen van de kolonie vermoord hebben. Maar hetgene u welligt nog onbekend zal wezen, is dat de ligchamen van die ongelukkigen opgegeten zijn geworden. De zaak is maar al te waar, en zie hier wat ik hieromtrent kan mededeelen.

« Wij waren eene jagtpartij in de binnenlanden gaan houden; wij waren er reeds sedert acht dagen, onbewust dat er tusschen de Engelschen en de Mahouris eene botsing was ontstaan; toen wij op zekeren avond bij eenen bevrienden stam van Terauparas of Mahouris aankwamen. Wij vonden hen aan brokken menschenvleesch kluivende, wij dachten dat het aan gevangenen of slaven van hunne eigene natie was, dat zij zich dus vergasten. Daar ik hunne taal magtig ben, kon ik mij niet onthouden hun mijne verontwaardiging over wat ik zag te kennen te geven, hen zelfs bedreigende, hen door de manschap der korvet te zullen doen kastijden. Maar de verschrikte wilden gaven mij ten antwoord: het zijn geene mannen van Mahouri, die wij eten, het zijn *Yes*, *Yes* (alzoo noemen zij de Engelschen). Hierop wezen zij mij de hoofden dier Engelschen, onder welke ik dat van Kapitein *Wakefield*, een der aanzienlijkste ingezetenen van de haven van Nicholson, erkende.

« Ik verschrikte niet weinig op dit gezigt. Mijne togtgenooten verweten mij, dat ik het gewaagd had, deze menschen-eters misnoegd op ons te maken, want wij waren slechts vijf tegen twee honderd; maar zij stelden ons spoedig gerust met te zeggen: De *Oui-Oui* (de Franschen) zijn goed, maar de *Yes-Yes* zijn boos. wij hebben hen gedood, omdat zij zich hebben willen nedergzetten, in eene baai die zij niet van ons gekocht hadden, en wij willen hun ook geen land meer verkoopen. Hierop hebben zij ons ongekrenkt weder laten vertrekken.

BELGIE.

GEND, den 8. Julij. Zie hier eenige bijzonderheden omtrent de poging tot moord, welke dezer dagen gepleegd is in eene pachthoeve gelegen in de nabijheid van het stadje Aardenburg. De dader is een jongeling te huis behoorende in eene onzer aan de Hollandsche grenzen gelegene gemeenten. Als ploegknecht bij die hoeve in dienst, was hij kortelings wegens wangedrag weggezonden. Hij koos om zijne misdaad te volvoeren het oogenblik, waarop de pachter, die roomsch is, met zijn gezin in de kerk was. Een klein meisje en een zieke veehoeder waren de eenigen die te huis waren gebleven.

Toen de booswicht het huis binnentrad, bevond zich de veehoeder te bed, en het meisje in de keuken. Hij nam aanstonds het meisje mede en haar bij de beenen houdende hield hij haar met het hoofd in eene gracht, welke bij den boomgaard zich bevond, onder water, tot dat hij vermeende dat zij gestikt was. Het lijk op den rand van het water hebbende neergelegd, keerde hij oogenblikkelijk naar de hoeve terug en brak daar met eene bijl eene kast open, waarin zich het geld en de kleederen van den pachter bevonden. Toen eerst hoorde de hoeder gerucht, stond schielijk op, riep om hulp en gelukte het hem den booswicht te doen vlugten. Het kind, dat aan zijne zorgen was toevertrouwd niet vindende, ging hij hetzelve zoeken en was zoo gelukkig van het te vinden, en tijdig genoeg te komen om het in het leven terug te roepen.

Men zegt dat de moordenaar zich op ons grondgebied heeft begeven, waar de gendarmerie hem naspoort.

— Voor eenige dagen wandelden twee Engelsche Heeren op het strand bij Ostende, ongeveer een vierde uurs van de stad, toen zij twee vrouwen zagen, ieder een zeer jong kind dragende, welke vrouwen de oudste haar kind in het water wierp, terwijl de jongere vrouw zich gereed maakte dit vreesselijke voorbeeld te volgen. De beide Engelsche Heeren schoten toe, haalden het reeds bewusteloos gewordene kind uit het water, en slaagden er in om, met behulp van eenige er bij gekomene lieden, de beide vrouwen aan te houden en aan de inmiddels gehaalde policie over te leveren. De jongste der beide vrouwen verklaarde, door armoede en door de verlating van haren man aangezet te zijn geworden om haren moeder over te halen tot het plegen der dubbele misdaad van kindermoord en zelfmoord.

NEDERLANDEN.

— Uit Suriname schrijft men van den 25. Mei, dat de Gouverneur, krachtens een ministerieel besluit, de werkzaamheden aan de kolonisatie op den post Groningen laat voortzetten. Een der inwoners beweert in een Surinaamsch dagblad: 1°. dat Ds. *Betting* geen kennis van den landbouw in Suriname heeft, en dat men dus eene commissie van 3 kundige mannen daartoe moet benoemen; 2°. dat de grond in die streek niet goed is, maar dat men liever eene hoogere bergstreek daarvoor moest nemen, of *Voorzorg*, in Saramacca, of *Leliendaal* in de Commewijne; 3°. dat de grond zoo vruchtbaar is, dat men met 3 uren arbeids daags meer kan doen dan met 24 uren arbeids in Nederland, doch dat men den verkeerden weg heeft ingeslagen, gelijk de commissie, door het gouvernement aangesteld, ook heeft verklaard en alle bezwaren van Ds. *Betting* en andere heeft wederlegd.

GEMENGDE DINGEN.

Te 's Hage wordt veel lood gestolen en meer. — 10 personen aldaar verdacht van geld-snoeijerij en sedert April 1843 gevangen, zijn bij gebrek aan bewijzen ontslagen. — Langzaam gaat zeker is een spreuk welke der geregtigheid in Nederland zou veel mogelijk in praktijk brengt. — De Sultan heeft op zijne reis overal verklaard zijne onderdanen, van welken stam of welke geloofbelijdenis ook, als zijne kinderen te beschouwen; als dat vaderschap toegepast wordt zoo als bij ons lang heeft plaats gehad, neme de Hemel de zakken der Turken in deszelfs hoede! — Victor Hugo is op het punt om eene reis naar Italie, Griekenland en Konstantinopel te aanvaarden. — Te Madrid blijven altijd nog geruchten in omloop omtrent een aanstaanden opstand, terwijl men zegt dat Espartero het spaansche grondgebied wederom zal betreden. — Bij een brievenbesteller te Brussel zijn 275 brieven in beslag genomen, die door hem sedert 1843 ontvreemd waren. — Te Arnhem is W. van Sunder, wegens dubbel huwelijk, veroordeeld. — De Ned. maatschappij tot afschaffing van sterken drank telt reeds 800 leden. — Men berekent, dat dit Koningrijk en deszelfs Kolonien, dagelijks, 500,000 kurken behoeven.

Ingezonden Stukken.

Hoe noodig is niet de hervorming van ons kiesstelsel.

Wederom waren daar de Provinciale Staten vergaderd om onze vertegenwoordigers te kiezen. Bij hen die niet geheel tot de gemeente van laudicea behooren is de ontevredenheid meer en meer toegenomen. De keus toch over het algemeen kan het gebrekkige van ons kiesstelsel geheel en al aantoonen. Zijn de Provinciale Staten goed zamengesteld, wij zouden ware vertegenwoordigers erlangen; THORBECKE zegt immers: » zekerlijk is het systeem om de leden van de Tweede Kamer te doen benoemen door de Provinciale Staten aan bedenkingen en nadeelen onderhevig, of echter aan grooter dan elk ander systeem? men mag er aan twijfelen. Men kan de gebreken onzer tegenwoordige verkiezingen voor de Staten-Generaal zoozeer betreuren als iemand, en evenwel niet gelooven, dat zij aan andere collegien gepaster of met beter gevolg zouden worden opgedragen dan aan de provinciale Staten. Maar zijn deze bij ons wat zij kunnen en is de wijze hunner zamenstelling voor geene verbetering vatbaar? Dit is eene andere vraag, op welken weg men welligt eer het doel bereikt dan met een geheel nieuwen te zoeken."

Maar al te zeer is de waarachtige taal des grooten vertegenwoordigers bevestigd. De nieuwsbladen hebben het ons verkondigd. Angstig zal Nederland het jaar 1850 moeten verwachten. Op wien zullen wij dan kunnen vertrouwen, zoo de Provinciale Staten zoo voortgaan met menschen naar den Haag te zenden. Over Noord-Holland bloozen wij vooral. Was men daar verheugd over de helsche wet van 6 Maart jl.? De rijken, nimmer angstig of begaan met het lot der minder gegoeden, met iedere nieuwe geldleening woekerende, die niet tot den jonkheerlijken VAN AKERLAKEN om geld te leenen de toevlugt behoeven te nemen, verheugen zich welligt. Maar dan is het ook maar al te waar dat bij hen en bij de ambtenaren pronkende met Virtus Nobilitat de provinciale vertegenwoordiging berust Een STERLING, jonkheerlijken AKERLAKEN en Juris Romani doctor VAN BLEISWIJK!!! Men vraagt hoe is het mogelijk, zoo de Provinciale Staten waren wat zij kunnen, wat zij moesten zijn.

Over eene nieuwe keus mag men zich echter vooral verheugen. Gelderland koos Mr. S. H. DE KEMPENAER op nieuw. In 1842 toch verkozen zijnde werd hij door omstandigheden gedrongen te bedanken; die omstandigheden zijn gelukkig nu verdwenen. Daarom verheugen wij ons dat DE KEMPENAER gewis consequent zal zijn, moet blijven. Reeds meermalen heeft hij zich doen kennen. Wie herinnert zich hem niet als lid der Dubbele Kamer in 1840? 's Lands toestand is hem bekend, getuige daarvan zijn pleidooi voor den Arnhemsche Courantier; getuige zijne taal gebezigd in een genootschap te Arnhem (Redevoering over de beoefening der letteren en wetenschappen, de edelste bemoeijing voor den beschaafden mensch.) Toen reeds sprak hij over de bekommering die de toestand van het vaderland u aanjoeg, zijne gebrekkige staatsinrigting, zijne overmoedige of wankelmoedige regering, — zijne ledige kisten of uitgeputte krachten of ook de ontevredenheid onder de beste standen luide uitgesproken, hetgeen alles u de toekomst bezorgd deed tegentreden."

Dezelfde personen verkozen eenen DE KEMPENAER, herkozen VAN DAM VAN ISSELT, wiens politische verdiensten zoo zeer terug gegaan waren, zich inconsequent gedroeg, voordeelen aannam. Er was een tijd dat zijn naam naast dien des edelen VAN RECHTEREN, (Goddank herkozen, hetgeen bewijst dat de Overijsselsche staten weten wat pligt is,) GOLDSTEIN en LUZAC geplaatst mogt worden, maar hij is voorbij. Hoe konde hij dus nu ingekozen worden, in dezelfde vergadering, door dezelfde personen. Gelukkig dat het getal stemmen minder was, het kan welligt hem tot les verstrekken, want al vaardigen Gelderlandsch Staten hem af, daarom is het de keuze niet van het Geldersch volk. Het kiesstelsel moet hervormd worden. En dan zagen wij daar in diezelfde vergadering op eenen Jonkheer H. W. BARON VAN AYLVA VAN PALLANDT VAN WAARDENBURG EN NEERIJNEN tot driemalen toe bijna evenveel stemmen zich vereenigen als op eenen DE KEMPENAER, op een geheel onbekend persoon, door de natuur met geene bijzondere vermogens bedeeld Niet een ieder kan immers vertegenwoordiger zijn? Verdiensten kan het toch niet genoemd worden AYLVA VAN PALLANDT te heeten. Die tijden zijn voorbij, neen moesten voorbij zijn, want een groot gedeelte der Staten van Gelderland schijnen nog in die tijden te leven. Er kan geene grond voor dergelijke keus bestaan; zoo men het volk ten minsten niet openbaar bespot, dan dat het gouvernement het gaarn zag, evenzeer als de adel, als politische stand niet te dulden, daar het tegen alle beginselen tegen de geschiedenis, den oorsprong van vertegenwoordiging aandruischt. Maar velen komen ter vergadering, kennen de grondwet ter naauwernood wat het uiterlijk betreft; zij hooren op societeiten en aangerigte dinées namen, beloven, zijn vereerlijkt en God betere het, men stemt. Zoo is de provinciale vertegenwoordiging. Moet het kiesstelsel niet hervormd worden? Alleen van consequente menschen toch is iets goeds te verwachten.

En nu nog eene inconsequentie der Geldersche Staten. Openbaarmaking van de handelingen van vertegenwoordigers, waar en hoe ook, is noodzakelijk. Zij die vertegenwoordigd worden, moeten weten hoe zij dit worden — daar hebben zij regt toe. Is men dan niet te vreden, weg met hem die ontevredenheid veroorzaakt. Ware vertegenwoordigers laten gerust hun licht schijnen. Dat niet openbaar zijn der handelingen der Staten moest van elk die waarachtig vooruitgang begeert, reeds lang verfoeit zijn geworden. Enkelen in Gelderland begrepen het en althans de notulen zagen wij ten minsten in de *Arnhemsche Courant* gedrukt. Een voorbeeld voor andere gewesten. Zij die DE KEMPENAER kozen toonden vooruitgang te willen. Van hen hadden wij daarom reeds lang eene motie om het volk ter vergadering toe te laten verwacht. Maar het tegendeel. Er is over een zeker aantal jaren de uitgaaf der notulen aangekondigd. Eene onderneming gewis toejuiching waardig. Zij zullen een vervolg zijn op de oude landdagsrecessen. De gouverneur verneemt dit en zegt ter vergadering, dat het geheel buiten hem geschied; even als buiten zijne onderhoorigen, die daar scherp over onderhouden waren. Hadden wij toen niet mogen verwachten van kiezers van eenen DE KEMPENAER, hadden wij het van dien in de eerste plaats niet mogen verwachten dat er geantwoord was: daarover zijn geene verontschuldigingen noodig, onze handelingen mogen het licht aanschouwen, wij hadden het reeds lang gewenscht, zorg slechts dat de uitvoering naauwkeurig zij, maar wij stellen tevens voor dat onze vergaderingen openbaar worden, dan zal het volk welligt ontwaken, en wij zullen andere gewesten voorgaan. Het is niet geschied, men zweeg, velen wisten niet wat er gezegd was. Zoo gaat het in Gelderland, zoo overal. Op hervorming dringe men dus aan, zal Nederland blijven bestaan. De wet van Maart zal spoedig zich wederom doen gevoelen. De slapenden moeten ontwaken.

O. N.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11. Julij. Sedert den 9. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Josephus, E. Wollin, Odessa, lijnzaad; Entreprise, J. Lendius, New-York, katoen en rijst, Penelope, H. Jepsen, New Bedford, stukgoed; Adelheid, J. Helling, Riga, hennipzaad; d'Harmonie, H. H. Niemann, Riga, lijnzaad en garst; Emma Mathilda, J. B. Egberts, Carolinensiel, haver; Henriette, H. Pieplow, Nestor, J. Klein, beide Riga, lijnzaad; Christiane, H. P. Lauritzen, Weile, garst; Hendrika, J. E. Gust, St. Antonius, J. P. van Dierendonck, Marseille, beide stukgoed; Rainbow, P. Scott, Bahia, suiker; la Reine, J. R. Jansen, Hull, stukgoed; The Jane; T. Chaudler, the William Boston, W. Foster, beide St. Domingo, koffij; Emma, J. Muesche, Havannah, suiker; the Flora, W. Mourad, New-York, katoen en rijst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Antwerpen, T. Jackson, Londen, stukgoed en passagiers.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,
11 Julij 1844.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.	
J. Zeeuwsche Tarwe	f	7.80	Winter garst	f 4.
N. dito dito	«	7.60	Zomergarst	« 4
J. Walch. dito	«	8.20	J. Paardenboonen	«
Nieuwe dito	«	8.00	W. Witte Boonen	«
N. Rogge	«	5.21	W. Bruine dito	«
W. Groene Erwten	«	6.00	N. W. Paardenboonen	« 4
Z. dito	«		N. Z. dito	« 4
Koolzaad	«		Raapolie	f 40.50 p.
W. dito	«		Patentolie	« 43.00
St. Joosland dito	«		Lijnolie	« 36.00
Haver	«	3.00	Raapkoeken f	de 1040
Boekweit	«	5.70	Lijnkoeken « 9.00	« 104

Te Vlissingen bij A. W. VAN ...